

பள்ளிக் கல்வி பற்றிய ஒரு புதிய பார்வை

டேவிட் ஹோர்ஸ்பர்குடனான ரோஸலிண்ட் வில்ஸன் அவர்களின் ஒரு நேர்காணல்

தமிழாக்கம் : முனைவர். உத்ரா துரைராஜன்

கல்வி : நேர்காணல்

ஆங்கில மூலம் India International Quarterly 10(1) March, 1983ல் முதலில் வெளியிடப்பட்டது.

பள்ளிக் கல்வி பற்றிய ஒரு புதிய பார்வை

டேவிட் ஹோர்ஸ்பர்குடான ரோஸலிண்ட் வில்ஸன் அவர்களின் ஒரு நேர்காணல்

திரு.டேவிட் ஹோர்ஸ்பர்க் (David Horsburgh)

குழந்தைகளுக்கான புத்தகங்கள் பலவற்றை நமக்குத் தந்துள்ளவர். இவருடைய படைப்புகள் பல ஆக்ஸ்ஃபர்ட் யூனிவர்சிட்டி ப்ரஸ் மதிப்பில் வெளிவந்தவை. இவரின் நூல்கள் பல்வேறு துறைகள் சார்ந்தவை கணிதம் முதல் சுற்றுப்புறச்சூழல் வரை. ரிஷி வேலியில் (Rishi Valley) உள்ள கிருஷ்ணமூர்த்தி பள்ளியில் பல ஆண்டுகள் இவர் கற்பித்தார். பின்னர் ப்ரிடிஷ் கௌன்சிலில் பணி புரிந்தார். தானே ஒரு பள்ளியை துவக்க வேண்டும் எனும் முடிவில் பெங்களூருக்கு அருகே ஒரு சிறு கிராமத்தில் தன் கனவுப் பள்ளியைத் துவக்கினார்.

தற்போது இப்பள்ளியில் இருபத்தியேழு மாணவர்கள் கற்கிறார்கள் - இரண்டு முதல் இருபத்தோரு வயதினர் இதில் அடக்கம். இவர்கள் அனைவரும் ஒரே வகுப்பறையில் அமர்வதால், நம் சாதாரண வகுப்பறை கற்பித்தல் முறை இங்கே எடுபடாது. பரிட்சை என்பதே கிடையாது இங்கு.

ஒவ்வொரு குழந்தையும் தனக்குப் பிடிபடும் தன்னுடைய சுய வேகத்தில் நகர்கிறது. கற்றல் என்பது இங்கே மாணவன்-ஆசிரியர், இருவருக்குமேயான ஒரு செயல்பாடு.

இங்கிருந்து நாம் தருவிக்கும் முடிவுகள்தான் என்ன?

திரு.டேவிட் ஹோர்ஸ்பர்க் இந்தியா பன்னாட்டு மையத்தில் தங்கியிருந்தபடியால், அவருடனான ஒரு சிறப்பு நேர்காணலுக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடிந்தது. **டார்கெட்** (Target - இலக்கு) எனும் குழந்தைகள் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் திரு. ரோஸலிண்ட் வில்ஸன் (Rosalind Wilson) இதனை நிகழ்த்தினார்.

ரோ: டேவிட், ப்ரிடிஷ் கௌன்ஸிலின் அலுவலராக, பின்னர் கல்வியாளராய் நிறுவிக்கொண்டும், மேலும் ஒரு எழுத்தாளராயும் இந்தியாவில் பல ஆண்டுகளாய் வசிக்கிறீர்கள். நீல் பாக் (Neel Bagh - நீலத் தோட்டம்) பள்ளியை துவக்க எது உங்களைத் தூண்டியது?

டே: நன்று, இந்தியாவிற்கு நான் வந்த முதல் வருகைதான் அது என நினைக்கிறேன். 1943ம் ஆண்டு RAF விமானப்படையின் அங்கமாய் நான் இங்கு வந்தேன். போர்க்களத்தில் பங்களாதேஷின் சிட்டகாங்கில் பணி அமர்த்தப்பட்டேன். அப்போது, அது இந்திய நாட்டின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது. என்னுடைய விடுப்பை சிட்டகாங்கின்

தெற்கே இருபது மைல் தொலைவில் இருந்த ஒரு குக்கிராமத்தில் கழித்தேன். அங்கே இரண்டே இரண்டு வீடுகள்தான் இருந்தன. அதுவும் வயல்வெளிகளால் சூழப்பட்ட ஒரு அழகிய திட்டில் - ஒன்று ஒரு இந்துவினுடையது, மற்றொன்று ஒரு முஸ்லிமினுடையது. சாலைகள் எதுவும் அங்கே கிடையாது. வெறும் நீர்வழிப் பாதைகள் மட்டுமே....

அங்கே நான் ஒரு கிராமப் பள்ளியை பார்த்தேன். அந்தக் கணம் என்ன தோன்றியது தெரியுமா, வாழ்க்கையில் நான் செய்ய விரும்பியதை என் உள் மனம் உரக்கச் சொன்னது: **ஒரு கிராமப்புறப் பள்ளியில் கற்பிக்க வேண்டும் என்று!**

போருக்குப்பின் இங்கிலாந்து திரும்பி பட்டம் பெற்றேன். 1950ல் மீண்டும் இந்தியா வந்தேன். சொல்லப்போனால், வேறு முனையிலிருந்து கற்பித்தல் பயணத்தைத் துவக்கினேன். மைசூரில் ஆங்கிலப் பேராசிரியராக! அடுத்து ரிஷி வேலியில் சில வருடங்கள் போதித்தேன். 1959ம் ஆண்டு ப்ரிடிஷ் கௌன்ஸிலில் சேர்ந்தேன். அதற்கப்புறம் என்னுடைய சொந்தப் பள்ளியை துவக்க, 1972ல் அங்கிருந்தும் விலகினேன். பார்த்தீர்களானால் இந்தப் பயணத்தில் எல்லாக் காலத்திலும் கற்பித்துக் கொண்டே இருந்திருக்கிறேன். பள்ளிப் புகுதலுக்கு முன் நிலையில் இருப்பவர்கள் (pre-primary) முதல் முதுகலை

மாணவர்கள் என பலப்பல நிலைகளில் இருந்தவர்களுக்கு பாடம் நடந்த முடிந்ததே என் அதிர்ஷ்டம்.

ரோ: இந்த பரந்துபட்ட அனுபவம் நீங்கள் தொடங்கிய பள்ளியில் எதிரொலித்தது இல்லையா?

டே: ஆமாம், ஒரு கிராமப் பள்ளியை துவக்குவதே என் எண்ணம். எல்லாவித தாக்கங்களும், நீங்கள் நினைப்பது போல் பலவிதமான், தாக்கங்கள் - இவான் இலிக் (Ivan Illich), ஏ.எஸ்.நீல் (A.S.Neil), மேலும் பலவும் அதில் எதிரொலித்தன. இப்போதிருக்கும் பள்ளிகளிலிருந்து மிகமிக வேறுபட்ட ஒன்றை நான் விரும்பினேன்.

ரோ: இப்போதிருக்கும் பள்ளிகள் எல்லாம் உருப்படியாக ஒன்றும் செய்வதில்லை என்ற எண்ணத்தினாலா?

டே: ஒரு விதத்தில், ஆமாம், அவையெல்லாம் வேலையை செம்மையாகச் செய்யவில்லை.

ரோ: எனவே, நீங்கள் நீல் பாகை துவக்கும்போது, குழந்தைகள் எவற்றிற்கு சிறப்பாக பதில் செய்வார்கள் (respond) என நினைத்தீர்கள்?

டே: பள்ளிகளெல்லாம் சிறைச்சாலைகள், குழந்தைகள் வழியின்றி அங்கே செல்ல வேண்டியுள்ளது என்ற நீலின்

கருத்தை நீங்களும் சாட்டையால் அடித்தது போல் கட்டாயம் உணர்ந்திருப்பீர்கள். எனவே, என் பள்ளியில் நிர்பந்தம் கூடாது. அதாவது குழந்தைகள் வரலாம், வராமலும் இருக்கலாம். தண்டனைகள் இல்லாத ஒரு பள்ளியையே நான் விரும்பினேன்.

ரோ: ஏ.எஸ் நீலின் கருத்துகள் சார்ந்த ஒன்றா, மம்?

டே: ஆமாம். ஏ.எஸ்.நீலின் பல கூற்றுகளை நான் ஆமோதிக்காத போதும்! தண்டனைகள் இல்லையென்றால், அங்கே சட்டதிட்டங்களும் இருக்க முடியாதே. விதிமுறைகள் என்ற ஒன்று இருந்தால், அவற்றை அமுல்படுத்த ஏதேனும் வழியை கடைபிடிக்க வேண்டுமே. நாங்கள் வகுக்கும் வழிமுறையை பின்பற்றவில்லை என்றால், நீ இங்கே இருக்க முடியாது, இங்கிருந்து போயாக வேண்டும் என்ற நிலைதானே கடைசியில் எஞ்சும்.

அடுத்து, அனேகமான பள்ளிகளில் பாடத்திட்டம் ரொம்பவும் குறைபாடுடையது என நான் நினைத்தேன். குழந்தைகள் தங்களின் கற்பனை ஆற்றல் பொங்கிவரும் பருவத்தில், கிட்டத்தட்ட பன்னிரண்டு பதிமூன்று வயதில், கற்பனை ஆற்றல் சார்ந்த பாடப் பகுதிகளைக்கூட பட்டென நிறுத்த வேண்டியுள்ளது. இதற்குக் காரணம் தேர்வினால் எழும்

சுமைதான் - அது தேவை என்ற நினைப்பால்! அதனால் நான் அந்தச் சுமையை புகுத்தக்கூடாது என நினைத்தேன். கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் நாங்கள் ஒரேயொரு தேர்வோ, பரிட்சையோ வைக்கவில்லை.

நிறைய இடைநிறுத்தல்கள் (dropouts), பள்ளிகளில் நிறைய தோல்விகளுக்கான மிக முக்கியமானதொரு காரணமே வகுப்பு எனும் பகுப்பே என்று நான் நம்புகிறேன். அதனால் வகுப்புகள் அல்லது நிலைகள் என எதையும் நாங்கள் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. இதனால் ஏற்படும் ஆதாயம் (advantage) என்ன தெரியுமா, எல்லாக் குழந்தைகளும் தங்களுக்கு சௌகர்யமான சொந்த கதியில் (speed) செல்ல முடியும் என்பதே.

ரோ: அதற்கு உங்களின் ஆசிரியர் மாணாக்கர் விகிதம்(ratio) மிக அதிகமாக இருக்க வேண்டும், அப்படித்தானே?

டே: என்னால் உறுதியாக அதுபற்றிக் கூறமுடியாது. இருபத்தைந்து பேர் கொண்ட ஆங்கில வகுப்பை நான் ஒருவனே கையாள முடியும். பெரும்பாலான கிராமப் பள்ளிகளை ஒப்புநோக்கும்போது எங்களுடையது மிகவும் குறைந்த விகிதமே, எப்படிப்பார்த்தாலும்.

ரோ: ஓஹோ, அப்படி என்றால் உங்கள் போதனா முறையின் தரம் மிகவும் சிறந்ததாக இருக்க வேண்டுமே, இல்லையா?

டே: சரி... “ஆசிரியர்” எனும் நம் கருத்தாக்கம் பற்றிய வேறொரு பார்வையை நான் வைக்கப்போகிறேன். தானே முன்னின்று எல்லாவற்றையும் கற்பிக்கும் ஒருவர் ஆசிரியர் கிடையாது. மாறாக, ஒவ்வொரு குழந்தையையும் தானே கற்கும்படியாக, ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் ஏற்ற கற்றல் சூழ்நிலையை உருவாக்குபவரே ஆசிரியர். பலர் என்னிடம் பேசும் போது, “இங்கே பார், அன்புக்குரிய இளைஞனே உனக்கு அரசியல் பற்றி ஒன்னும் தெரியாது. பின் அரசியல் சார்ந்த பல்கலைக்கழகப் பாடத்தை எப்படி உன்னால் நடத்த முடியும்?” பாருங்கள், என் பணி பாடம் நடத்துவது கிடையாது. ஆசிரியர் என்பவரை எல்லாம் தெரிந்தவர், பிறருக்கு அவற்றை சொல்லித்தருபவர் என்றே நாம் நினைக்கிறோம். அதனால்தான், கல்லூரியில் அரசியல் பாடம் நடத்த அதில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றவர் ஆசிரியராக அமர்த்தப்படுகிறார். அதேபோல் இலக்கியப்பாடம் நடத்த இலக்கியத்தில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்ற ஆசிரியர், வரலாறு நடத்த வரலாறு முதுகலை, என இப்படி. அப்படிப் பார்த்தால் இவை எந்தப் பிரிவிலும் என்னிடம் பட்டம் கிடையாது. ஆனால் நான் செய்ய வேண்டியது

குழந்தைகளுக்கு அந்த பாடங்களை நடத்துவது அல்ல, மாறாக அவர்களே அவற்றை விரும்பிக் கற்கச் செய்வதே!

ரோ: நீங்கள் பள்ளி துவக்கியது பற்றி மீண்டும் ஒரு கேள்வி. உங்கள் பள்ளியில், விதிமுறைகள் கிடையாது, தண்டனைகள் கிடையாது, விருப்பம்போல் குழந்தைகள் போகலாம் வரலாம் என நீங்கள் முடிவு செய்தீர்கள். எனவே, அவர்களை வரவழைக்க மிக மிக சக்தி வாய்ந்த உந்துதல் தேவையாயிற்றே. அதற்காக நீங்கள் என்னவெல்லாம் கற்பிக்கப் போகிறீர்கள், எப்படியெல்லாம் கற்பிக்கப் போகிறீர்கள் என கடுமையாக சிந்தித்திருக்க வேண்டும் இல்லையா?

உந்துதல் கட்டாயம் அவசியம், ஆமாம். எனவெல்லாம் குழந்தைகளை கற்கத் துண்டுகின்ற எனும் ரீதியில் மிக அதிகம் யோசித்தேன். அடிப்படையில், அதுதான் அத்தியாவசியம். அவர்கள் கற்பதற்கு விருப்பப்படவேண்டும், பின் அவர்களே சரியாய் கற்றுக் கொண்டுவிடுவார்கள். பிறரோடு முண்டியடித்து போட்டி போடாத பள்ளி எங்களுடையது. மதிப்பெண்ணும் கிடையாது, மதிப்பீடும் கிடையாது வகுப்புயர்வும் கிடையாது. தண்டனைகளும் இல்லை, பரிசுகளும் இல்லை, பூங்கொத்துகளும் பதக்கமும் கூட இல்லை. எனவே, குழந்தைகளை ஊக்குவிக்க முற்றிலும் புதிய வழிமுறைகளைக் கையாள்கிறோம். அவர்கள் வெற்றியால்

உந்தப்படுகிறார்கள் என்றே நான் நிகைக்கிறேன். இந்த வகுப்பு, அந்த வகுப்பு, கீழ் வகுப்பு, மேல் வகுப்பு என பிரிக்கப்படாத சூழ்நிலையில் ஒவ்வொரு குழந்தையும், தனக்குந்த வேகத்தில் பரிமளிக்க முடிகிறது என்றே நான் கருதுகிறேன். மேலும் வெற்றியை சந்திப்பதாலேயே அக்குழந்தை, மேன்மேலும் கற்க விழைகிறது.

முப்பத்தைந்து குழந்தைகள் உள்ள ஒரு குழுவுக்கு பாடம் நடத்தும் போது ஆசிரியரின் வேகம் 60-70 சதவிதத்தினருக்கு ஒத்துவருவதில்லை. அந்தப் பாடத்தை சற்று மெதுவாக உள்வாங்குபவர்களுக்கு அந்த வேகமே அதிவேகமாகத் தோன்றும், சட்டென்று புரிந்துவிட்டவர்களுக்கு அதே வேகம் ஆமைவேகமாக இருக்கும். எனவே, இந்த இரு பிரிவினரும் பாடம் நடத்தும்போது உள்வாங்குதலை நிறுத்திவிடுவார்கள்: மெதுவானவர்கள் எதையும் அப்போது கற்கவில்லை, கிடுகிடுவெண புரிந்து கொண்டவர்களுக்கோ, ஏதோ ஆசிரியர் திரும்பத் திரும்ப அதையே, தங்களுக்கு ஏற்கனவே புரிந்து விட்டதையே பேசுவது போல் தோற்றமளிக்கும். எங்களுடைய முறையில், ஒரு குழந்தை கற்புரபுத்திக்காரனாய் இருந்தால், நான்குவருட பாடத்தை ஒரே வருடத்தில் கூட படிக்கலாம். சொல்லப்போனால், அவ்வாறு நான்கு வருடங்களுக்கான பாடத்தை ஒரே வருடத்தில் படித்து முடித்த ஒரு சிறுவன்

எங்கள் பள்ளியில் முன்பு பயின்றான். அதே சமயம், வேறொரு குழந்தைக்கு பலவித காரணங்களால், கற்றல் என்பதே கடினமாய் அமையலாம். அத்தகு குழந்தை ஒருவருட பாடத்தை ஒன்னறை வருடம் என்ன, இரண்டு வருடங்கள் கூட படிக்க எடுத்துக்கொள்ளலாம். எனவே மெல்லப்பயில்பவர்களும் இங்கே வெற்றியாளர்களே. எல்லோரும் வெற்றி பெற்றவர்களாகத் திகழும் ஒரு பள்ளியே என் குறிக்கோள். அதற்காக, ஒரு சில குழந்தைகள் பிறரைவிட கூர்மையாகவெல்லாம் இருக்கமாட்டார்கள் என்றெல்லாம் நான் சொல்லவரவில்லை, கட்டாயம் சிலர் இருப்பார்கள்.

ரோ: "நடைமுறையில் உடனே பயன்படும்படியாய் தோன்றுபவற்றை நாங்கள் பயில்வோம்" என்பது போன்ற செயல்முறை ஊக்கம் எதுவும் உங்களுக்கு தோன்றவில்லையா?

டே: நிச்சயம் கிடையாது. குழந்தைகளிடம் கட்டாயம் கூடாது. பயின்று முடிக்கும் வரை அது எவ்வளவு பயனுள்ளது என்பதை நாம் உணர்வது கிடையாது. கல்வியைப் பற்றிய என் இந்த எண்ணத்தை உங்களோடு பகிர்கிறேன். கிராமவாசி ஒருவரிடம் "பாரு, கல்வி ரொம்ப உசந்தது!" என்று கூறுவதால் எதுவும் பயனில்லை. "ஓ சரி! நான் படித்து SSLC முடித்தால், எனக்கு

ஒரு அரசு அலுவலகத்தில் உதவியாளர் வேலை கிடைக்கு மல்லவா?" எனும் ரீதியில்தான் அவரின் எண்ண ஓட்டம் இருக்கும். ஆனால் அது கல்வி இல்லையே, அது வெறும் சோதனைமுறைத் தேர்வு. கல்வி கல்லாத ஒருவரால், கல்வியின் உண்மைப் பயனை உணர்வே முடியாது.

ரோ: அது ஒரு மகிழ்ச்சி தரும் வேலையாக இருக்க வேண்டும், இல்லையா?

டே: மிகவும் சரி, குழந்தைக்கு கற்றல் பிடிக்க வேண்டும். அதுவே முதல்படி. குழந்தைகளுக்கு பலது பிடிக்கும் அவர்கள் துறுதுறுவென இருப்பவர்கள். அவர்களுக்கு விளையாட்டு பிடிக்கும், விளையாட பிடிக்கும், இப்படி சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். தங்களுக்கு ஏதோ ஒன்று கைவருகிறது என்று தெரிந்துவிட்டால், உடனே அதை, அந்த வேலையை முனைந்து கற்கிறார்கள். அதிலிருந்து மேலும் மேலும் அவர்கள் முனைகிறார்கள், பாருங்கள்.

ரோ: ம்ம்ம்... அவர்களை உடல் உழைப்பு தேவையான வேலைகளைச் செய்விக்க நீங்கள் கொஞ்சம் மெனக்கட்டீர்கள் என கேள்விப்பட்டேனே, ஆம்தானே? கராரான கால அட்டவணைகூட இருந்ததோ? அவர்களே தங்கள்

வருப்பறைகளைக் கட்டியதை நீங்கள் வர்ணித்திருக்கிறீர்கள், இல்லையா?

டே: ஆமாம் ஆமாம், கால அட்டவணை உண்டு. சரிதான். அது கராராக அப்படியே பின்பற்றப்படவேண்டியதும் கூடதான். ஆனால் குழந்தைகள் அந்த வகுப்புக்கு வரலாம், வராமலும் இருக்கலாம். காந்தி வழியிலான உடலுழைப்புப் பயிற்சிகளை நாங்கள் கடைபிடிப்பதில்லை என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். ஆமாம், கட்டினார்கள், உண்மைதான், அது கற்றலின் ஒரு வழக்கமான பகுதியே.

எங்கள் பாடத்திட்டம் மிகமிக விரிவானது. அவர்களின் தாய்மொழி தெலுங்கு, எனவே அவர்களை இருமொழி தெரிந்தவர்களாக ஆக்க விரும்பினோம் - தெலுங்கு மற்றும் ஆங்கிலம். கன்னடமும் அவர்கள் கற்கிறார்கள், அது அவர்களின் மாநில மொழியாயிற்றே! ஹிந்தி, சமஸ்கிருதம் இவையும் உண்டு. மேலும், பரந்துபட்ட ஒரு பாடத்திட்டம் அவர்களுடையது: கணிதம், அறிவியல், சுற்றுப்புறச்சூழலியல், கலை, கைவினை, பானைவினையும் கலை, தச்சுத்தொழில் என பலவும் உண்டு.

ரோ: அவர்களின் பாடத்திட்டம் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என எவ்வாறு நீங்கள் முடிவெடுத்தீர்கள்?

டே: அதுவா, ஒரு குத்துமதிப்பாகத்தான். எல்லா பாடத்திட்டமுமே அப்படித்தான். தத்துவப்பாடம் குழந்தைகளுக்கு வெகுவாகப் பயனுள்ளது என நான் கருதுவதால், அதனை குழந்தைகளுக்கு எங்கள் பள்ளியில் கற்பிக்கிறோம். பிறர் யாரும் தத்துவத்தை முக்கியமாகக் கருதுவதில்லை. எனவேதான் வேறு எந்தவொரு இந்தியப் பள்ளிகளின் பாடத்திட்டத்திலேயும் நீங்கள் இதனை பார்க்க முடியவே முடியாது. இதனை நான் தைரியமாகச் சொல்லலாம். அழகியலை (aesthetics) கற்றுக் கொடுக்கிறோம். இசையை ரசித்து அனுபவிக்க (music appreciation), கலந்துரையாடும் நுணுக்கங்களையும் நாங்கள் பயிற்றுவிக்கிறோம். இவை எல்லாம் குழந்தைகளுக்கு அதிமுக்கியமானது என எனக்குப்படுகிறது. ஆனால் சராசரியான பாடத்திட்டம் எதிலும் இவை கிடையாது.

அதேபோல், பாணை செய்ய நாங்கள் சொல்லித்தருகிறோம். "அட, நல்லதுதான்! பாணை செய்தாவது பிழைத்துக் கொள்ளட்டும் என நீங்கள் குழந்தைகளுக்கு இதை சொல்லித் தருகிறீர்கள் போல, ம்ம்ம்!," என எங்கள் பாணைவினைதுறைக்கு வருவோர் சிலசமயம் சொல்கிறார்கள். அப்படி ஒரு நினைப்பும் எனக்குக் கிடையாது. பொருட்களை உண்டாக்குவதன் மூலம் நாம் பெறும் அறிவு அத்தியாவசியம் என நான் நினைக்கிறேன்.

எரிக் கில் (Eric Gill) மிகச்சிறந்த சிற்பி, கல்வி பற்றி நிறைய எழுதியிருப்பவர் - இவரைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள். அவரின் கூற்றில் ஒன்று - பொருட்களை எப்படி பயன்படுத்துவது என குழந்தைகளுக்கு போதிக்கத் தேவையில்லை. அதற்குபதில் புதுப்புது சிந்தனைகளைத் தாருங்கள். பயிற்சிகளும் விளையாட்டுகளும், மேலும் பலவும் தேவை. ஆனால் பொருட்களின் பயன்பாடுபற்றி தேவை இல்லை.

எந்த ஒரு பொருளும் தன்னைப் பயன்படுத்துபவரை அதுவாக எப்படி நெறிப்படுத்துகிறது என்பதை குழந்தைகள் கற்கவேண்டும். அது முக்கியம் என நினைக்கிறேன். பயன்படுத்துவது எப்படி எனும் வளர்ந்த பெரியவர்களின் வழிகாட்டுதலுக்கு மாறாக, அந்தப் பொருளின் வழிகாட்டுதல் இது. என் ஆங்கிலத்தில் பிழையிருந்தால் நீங்கள் அதை திருத்திவிடுவீர்கள். பானை செய்ய நான் சக்கரத்தை சுழற்றும்போது, அதில் பிழைநேர்ந்தால், அப்போது, “நீ என்னை சரியாகக் கையாளமாட்டேனென்கிறாயே,” என்று அந்தக் களிமண் என்னிடம் சொல்லும். ஒரு மரத்துண்டை இழைப்புளி (plane) கொண்டு சீவும்போது, அந்தத் துண்டின் இயற்கையாக அமைப்புக்கு எதிர்திசையில் நான் சீவினால், அது சமனாவதற்கு பதில் சொரசொரப்பாகி விடும். கவனித்தால்,

என்ன ஒரு அருமை இது என்று புரியும். மரத்துண்டே அந்தக் குழந்தையை நெறிபடுத்துகிறது, வரைமுறையை கற்றுத்தருகிறது. இப்போது குழந்தையின் செயல்பாட்டை சரிசெய்வது அந்தப் பயன்படு பொருளின் உள்ளிருக்கும் ஒன்று, அதுவாகவே செய்கிறது, வெளியிலிருக்கும் எதுவும் கிடையாது.

ரோ: உங்கள் குழந்தைகள் பள்ளியில் படித்து முடித்தபின் வெகுஜன வாழ்க்கையை (mainstream) எதிர்நோக்கத் தயாராகிரார்களா? அதை சமாளிக்கத் துணிகிறார்களா?

ஆஹா, இந்த வழிமுறையிலேயே முழுதும் பயின்று முடித்த குழந்தைகள் இன்னமும் எங்களிடம் உருவாகவில்லை. எங்களிடம் படித்து தற்போதுதான் B.A. தேறிய ஒரு பையன் உண்டு. ஆனால் PUC தேராததால், பள்ளிப்படிப்பை இடையில் நிறுத்திய ஒரு கிராமப்புறப்பையன் அவன். "சரிதான், உன்னை எப்படியாவது தேரவைக்கிறோம்" என சவாலாய் எடுத்துக் கொண்டு அவனுக்கு, பிற்பாடு பாடம் சொல்லிக்கொடுத்தோம். எங்களிடம் பயிலும் ஒரு பையன் IAS சேர விரும்புகிறான். வாரம் ஒருமுறை கலந்துரையாடல் ஒன்று உண்டு. அவர்கள் எல்லாம் என்ன செய்ய விரும்புகிறார்கள் என்று பேசுவோம். பெரும்பாலானோர் இன்னமும் அதைப்பற்றி முடிவெடுக்க வில்லை.

இது சம்பந்தமாய் நான் அவ்வப்போது தாக்கப்படுகிறேன்: நாங்கள் குழந்தைகளுக்குத் தரும் அறிவின் தரமானது மிகவும் அதிகப்படியாய் உள்ளது என்பதே அது. உதாரணத்திற்கு ஐந்து மொழிகளை அவர்கள் எங்களிடம் கற்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஆங்கிலப் புலமை மிகவும் சிறப்பானது. பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயதுள்ள என் குழந்தைகள், தற்போது ஷேக்ஸ்பியரின் ஏழாவது கதையை படிக்கிறார்கள். இந்தக் கணத்தில், அதுவும் மூலத்தைப் படிக்கிறார்கள் என்றால் பாருங்களேன். இது மிகமிக உயர்ந்த தரம்தான். அதுவும் அவர்களுடையது இரு மொழி வழிப்பள்ளி; ஆங்கிலவழிப்பள்ளி அல்ல. அதுவும் ஷேக்ஸ்பியரின் எழுத்துக்களின்மேல் பைத்தியமாகவே அலைகிறார்கள். அதுதான் மிகவும் மேன்மையானது என நினைக்கிறார்கள் ஆமாம். இப்போது ஒத்தெல்லொவை படித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்....

ஆமாம், இந்தக் குழந்தைகளை கிராமத்திலிருந்து வெகுவாக விலக்கி இழுக்கிறீர்கள் என்று மக்கள் எனமேல் குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். நகரவாசிகள்தான் எப்போதும் இப்படிக் கூறுவது! நான் என்ன பதில் சொல்வேன் தெரியுமா, “இங்கே பாருங்கள், நான் ஒன்றும் இங்கே மனிதர்களை வளைத்து கைப்பாவையாக்கவில்லை. அவர்களுக்கு மிக உகந்தது என

எனக்குத் தோன்றும் கல்வியை அவர்களுக்கு அளிப்பதே நான் இங்கே இருப்பதற்கான காரணம். இதன்மூலம் அவர்களுக்குள் புதைந்திருக்கும் ஆற்றல் முழுவதும் வெளிப்பட வேண்டும் - அவர்களால் சிந்திக்க முடிகிறது, உணர முடிகிறது, அன்பான உறவுகளைப் பேணமுடிகிறது, பலவற்றை புரிந்துகொள்ள, உரையாட, தங்களை வெளிப்படுத்திக்கொள்ள, பலவித பொருட்களை உபயோகிக்க, சுற்றுப்புறத்தை புரிந்துகொள்ள, மேலும் பலவற்றையும் அறிந்துகொள்வதற்கும் அவர்களின் ஆற்றல் பொங்கவேண்டும். அதற்கப்புறம் அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதுபற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை. நான் ஒன்றும், “பாருங்கள், நீங்கள் கிராமத்தில்தான் தங்கவேண்டும், பிற கிராமவாசிகளுக்கு உதவவேண்டும்” என்று சொல்வதற்காக இங்கே வரவில்லை. அவர்கள் உதவ நினைத்தால், உதவுவார்கள் என்பது என் கருத்து. அவர்கள் பெரிய நகரத்துக்குப்போய், தூரிகையைக் கையில் எடுக்க நினைத்தால், அதுவும் எனக்கு சரிதான். அவர்கள் இதைத்தான் இப்படித்தான் செய்ய வேண்டும் என்று கூற நான் யார், அது என்பாடு கிடையாதே.

ரோ: எல்லா கிராமப்புற குழந்தைகளுக்கும் வேலைவாய்ப்பு கிடைப்பதற்கு ஏற்றபடி ஒரு பாடதிட்டத்தை உருவாக்கும் நோக்கத்தில் நீங்கள் உழைக்கிறீர்களா?

டே: ஒரு கிராமப்புற பாடத்திட்டம் என்பதே எனக்கு சுத்தமாக
 ஒத்துவரவில்லை. சுத்த முட்டாள்தனமாக எனக்குப்படுகிறது.
 இந்த நாட்டை நடத்தும், நகரத்தில் வாழும் ஐந்து சதவீத
 மேட்டுக்குடியினர் கொண்டுவந்துள்ளது இது. அவர்கள்தான்
 கல்விமுறையையும் நடத்துகிறார்கள். படிப்பைத் தொடராமல்
 பாதியில் இந்த கிராமவாசிகள் கற்றலிலிருந்து விலகுவதை
 உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இருக்கிறது இது. டெல்லியிலிருந்து
 மூன்று மாதம் முன்பு வெளியிடப்பட்ட இந்தியாவிற்கான
 புள்ளிவிவரத்தை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள் என நம்புகிறேன்.
 நாடு முழுக்க ஐந்தாம் வகுப்பிலிருந்து விலகியவர்கள் 65
 சதவீதம். இந்தப்புள்ளிகள் வளர்வதாகவே எனக்குத்
 தோன்றுகிறது. பாடத்திட்டம், கல்விக்கான வளங்கள் எல்லாம்
 ஐந்து சதவீத மேட்டுக்குடி நகரவாசிகளை நோக்கியே
 ஒருமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. நம்மைச் சுற்றியுள்ள கிராமப்புறப்
 பள்ளிகளில் இருநூறு மாணவர்களுக்கு ஒரே ஒரு ஆசிரியர்
 இருக்கிறார். மடத்தனம் இது! நம்முடைய உள்ளூர்
 உயர்நிலைப்பள்ளியில் SSLC தேர்வு சதவீதம் வெறும் 4
 சதவீதம்தான். கொஞ்சம் எண்ணிப் பாருங்கள். பத்து
 வருடத்துக்கு தொடர்ந்து, தினம் தினம் மூன்று மைல்கள்
 நடந்து பள்ளிக்குச் செல்லும் குழந்தைகள் இறுதியில்
 சந்திப்பது தோல்வியையே!

ரோ: ஆனால் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் உங்களுக்கு ஒரு டேவிட்ஹோர்ஸ்பர்க் கிடைக்க மாட்டாரே, என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? இத்தகைய அமைப்பை உருவாக்க, அவ்வளவு ஏன், உருவாக்கிய ஒன்றை செம்மையாய் நடத்தக்கூட உங்களுக்கு அசாதாரண மக்கள் தேவையாயிற்றே.

டே: என் மாணவர்களைக் கொண்டே, மேலும் நான்கு பள்ளிகளை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு சின்ன ஆசிரியப் பயிற்சிப்பள்ளி கூட தொடங்கிவிட்டேன். முழு ஈடுபாடு கொண்ட இளைஞர்களை நான் சந்திக்க நேர்ந்தால், அவர்கள் இத்தகைய பள்ளிகளை தொடங்கத் தயாராக இருந்தால் அவர்களுக்கு இதற்கான நான் பயிற்சி கொடுப்பேன். பட்டப்படிப்போ, எம்.ஏ.வோ முடித்திருந்தால் அதற்கப்புறம், என்னுடைய பயிற்சி ஒரு இரண்டாண்டு காலத்துக்கானது. பட்டப்படிப்பாவது முடித்திருப்பது என் தேவை. அப்புறம் என்னுடைய பயிற்சிக்காலம் இரண்டாண்டுகள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி வரை எந்தப் பாடத்தையும் அவர்களால் நடத்த முடிய வேண்டும் என்பதே என் நோக்கம். அப்புறம் அவர்களாகவே பள்ளிகளைத் தொடங்கலாம். பதினைந்து முதல் இருபத்தைந்து பிள்ளைகள் கொண்ட நான்கு பள்ளிகள், இவை ஒவ்வொன்றும் கிராமப்புறத்தில் இப்போதைக்கு இயங்குகின்றன. இவற்றை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்று பயிற்சி

எடுத்துக்கொண்டவர்கள்தான் இதனை நன்றாகவே நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியானால், ஒரு பள்ளியை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்பதை சொல்லிக் கொடுக்கமுடியும் தானே? இதனை பயிற்றுவிக்க முடியும் என்பதுதான் அர்த்தம்.

ரோ: ஆமாம், நடமாடும் கூடங்கள் மூலம் பயிற்சி அளிக்கும் முறையில், நான் சிலதை கவனித்தேன். ரொம்ப அதிகம் படிக்காத சிலரை தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களுக்கு வெகுவாய் அங்கேயே பயிற்சி கொடுத்து, அவர்களை தொடர்ந்து கண்காணிக்கவும் செய்கிறார்கள். இதற்குத் தேவைப்படும் முன்னேற்பாடுகள் மலையளவு இருக்கும் எனத் தோன்றுகிறது. நான் சொல்ல வந்தது, அதாவது, கண்காணிப்பாளர் ஆசிரியர் விகிதம் பற்றியது.

டே: பயிற்சி எடுத்துக்கொள்ள உங்களுக்குக் கிடைப்பவர்கள் படிப்பறிவு இல்லாதவராய் இருப்பதே இதற்கான காரணம். அவர்களிடம் எந்த ஒரு தத்துவார்த்த அடித்தளமும் இல்லை. அந்த அடிப்படையைச் சார்ந்து தங்களின் கருத்துக்களை உருவாக்கத் தேவையான அடித்தளமும் இல்லை. அதனால் அவர்களுக்கு மிக அதிகமான கண்காணிப்பு தேவைப்படுகிறது, இன்னமும் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். அவர்கள் செயல் நுட்பத்தை, செயல்முறையை கற்கிறார்கள். அப்புறம் அதனை நடைமுறையில் செய்துகொண்டே இருக்கிறார்கள் அவர்கள்.

அதற்குப் பொருத்தமில்லாமல் இருந்தாலும், தாங்கள் பொருத்தமற்றவர்கள் என்பதே அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை, ஏனென்றால் அடிப்படை தத்துவம் அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. அவர்களுக்கு பிடிபட்டதெல்லாம் செயல்முறை மட்டுமே.

ரோ: அங்கேபோய் இங்கேபோய். மீண்டும் அதே விஷயத்துக்கே நீங்கள் வந்துவிட்டீர்களே, அதாவது, இந்தக் கல்விமுறையை, இந்த அமைப்பை நடத்துவதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அறிவுத்தரம் தேவை என நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள் இல்லையா?

டே: மிகவும் சரி. கொஞ்சமேனும் கல்வி அறிவு கட்டாயம் தேவை. அதனால்தான் முதல்நிலை பட்டம் (first degree) என்னுடைய எதிர்பார்ப்பு! (அதற்காக பட்டம் உடையவர்கள் எல்லாம் கல்விமான் என்றும் கூறிவிட முடியாது.) எவ்வாறு கற்பிக்க வேண்டும் என்பதைக் கற்றுக்கொள்ள ஏற்றதொரு சூழலை நாங்கள் தருகிறோம். எப்படி மக்களுக்கு போதிக்க வேண்டும் என்பதை போதிப்பதே எங்கள் நோக்கம். கல்வி கற்பிக்க ஒரு இடம் வேண்டுமே, அந்தப் பள்ளியை நாங்கள் முதற்படியாக உருவாக்குகிறோம். இதுதான் நான் இப்போது சொன்னதன் அர்த்தம்.

ஐனங்களுக்கு கல்வி புகட்ட பள்ளிகளே இல்லாதபோது, ஆசிரியருக்கான பயிற்சிப் பள்ளியை உருவாக்குவது

வடிகட்டின மடத்தனம்! ஒரு குழந்தையிடம் பாணை செய்யத் தேவையான சகடத்தைத் தராமல் பாணை செய்ய சொல்லித் தருகிறேன் என்பதைப் போன்றதுதான் இது. ஆனால் நாட்டின் எல்லா பயிற்சிப்பள்ளியோடு (training unit) கூடவும் பள்ளி (school) இல்லை. இதை நம்பவே முடியவில்லை, பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம் நடத்தவேண்டி ஆசிரியருக்குப் பயிற்சி வழங்கும் அமைப்பு, பள்ளிக்கூடமே இல்லாமல் இயங்க இயலும் என்பது. குழந்தைகளுக்கு பாடம் நடத்தப் பயிற்சி எனறால், குழந்தைகள் இல்லாமல் எப்படி முடியும்? என்னிடம் பயில்பவர்கள், தங்களின் பயிற்சிக் காலத்தில் ஏறக்குறைய 800 மணிநேரம் வகுப்பு எடுப்பதன்மூலம் பயில்கிறார்கள். என்னுடைய ஆசிரியப் பயிற்சிப்பள்ளி இப்படிதான் இயங்குகிறது. மெச்சிக் கொள்ளத்தக்க ஒன்றுதானே இது! வகுப்பை தன் பிடியில் கொண்டுவர, குழந்தைகளை ஊக்குவிக்க, பட்டறையை உபயோகிக்க, நூலக வசதியை பயன்படுத்த, படிக்க - எல்லாம் முடியுமே! குறிப்பாக, பட்டறை ரொம்ப முக்கியம். ஏனென்றால் இந்தியாவில் பெரும்பாலான இளைஞர்கள் பொருட்களை உருவாக்குவதற்கான பயிற்சி எதையுமே பெற்றதில்லை. அவர்களாகவே தங்கள் கையால் எந்த உருப்படியையும் செய்ததில்லை. அதனால் வெட்டுவது, ஒட்டுவது என்பதில் அவர்களுக்குப் பரிச்சயமில்லை. அதனால்

மரவேலை, தச்சவேலை என பலவற்றை கற்றுத் தருகிறோம். பெண்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் எந்த காலகட்டத்திலும் இங்கு வருவதற்குமுன் கையால் கருவிகளைத் தொட்டதே இல்லை. இங்கே வந்தபின் பாடம் நடத்த உதவும் காட்சிப் பொருட்கள் பலவற்றை உருவாக்குகிறார்கள். நிறைய படிக்கிறார்கள், மேலும் வாரத்திற்கு நான் நான்கு வேலைகள் (assignment) முடிக்க வேண்டுமென பணிக்கிறேன். அதனால் நிறைய கோட்பாடுகளையும் (theory) பயில்கிறார்கள். வாரம் இரண்டுமுறை கலந்துரையாடல் கூட்டமும் உண்டு. அதில் தாங்கள் படித்ததில் புரியாததையும், கடினமாய்ப்பட்டதையும், கல்வி சம்பந்தமான பலவற்றையும் விவாதிப்போம். பொது உளவியல், கல்விசார் உளவியல், மற்றும் கல்வியில் தத்துவம் எனும் பாடங்கள் அவர்களுக்கு உண்டு.

ரோ: உங்களுடைய இந்த முழுமையான அணுகுமுறை, கல்வித் திட்டம் தீட்டுபவர்களின் அணுகுமுறையாய் இல்லைதானே? சமூகத்தின் தேவை என்னென்னவாக இருக்கும் என்பதை முதலில் ஆராய்கிறார்கள். பின், அதற்குத் தக்கபடி, அந்தத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யும் வகையில் திட்டம் போடுகிறார்கள். எழுத்தாளர்கள், உதவியாளர்கள் தேவை என்றால், அவர்களை மேலும் மேலும் உருவாக்குவது,

பொறியாளர்கள் தேவை எனில், அவர்களை அதிகமாய் உருவாக்குவது... இப்படி.

டே: ஆமாமாம், கல்வித் திட்டமிடுபவர்கள் தானே! அதென்னவோ, அவர்களுக்கு மட்டும் பஞ்சமே இல்லை, அதுவும் ஆரம்பம் முதற்கொண்டே! என்னவென்றால்... இந்தியாவில் பலப்பல ஆண்டுகள் முன் படித்தவர்கள் உதவியாளர்களாய் பணியில் அமர்த்தப்பட்டார்கள். இதையே, இந்தப் படித்த திரிசமக்காரர்கள் செய்கிறார்கள். இன்னும் நிறைய அறிவியல் அறிஞர்கள் வேண்டுமா, உடனே அவர்களுக்கு அதிக ஊதியம் கொடுத்தால் போச்சு, அறிவியல் அறிஞராக எக்கச்சக்க ஜனங்கள் நான் நீ என்று முண்டியடித்து வருவார்களே!

ரோ : இல்லை, நான்தான் கேட்கிறேன். எல்லாருக்கும் கல்வி என்பதன் மையமே, இப்படி தேவைக்குத் தக்கபடி வேண்டியபடி அதை வளைத்துக் கொள்வதுதானே?

தற்போது, 95 சதவீத மக்கள் தொகையை நம் இஷ்டப்படி விருப்பப்படி வளைக்கிறோம். ஏனென்றால், 5 சதவீத மேட்டுக்குடிதான், தங்களின் குழந்தைகளுக்குப் பயன் தரும் விதத்தில் பாடத்திட்டத்தை வடிவமைப்பது. பல்கலைக்கழகங்கள் செல்பவர்களுக்காக மட்டுமே இது

முழுக்க முழுக்க வடிவமைக்கப்படுகிறது. அறிவியல் பாடத்திட்டத்தைப் பாருங்கள், சராசரி பள்ளித் திட்டத்தைத்தான். பல்கலைக்கழகங்களின் தேவைக்காக முடுக்கப்படுகிறது. ஒரு சராசரி கிராமப்புற ஆசிரியர் இதனை கற்பிக்கத் திணருகிறார், அல்லது குழந்தை கற்க சிரமப்படுகிறது. பாதியில் அவர்களெல்லாம் படிப்பை தொடராமல் விலகுகிறார்கள். ரொம்பவும் வசதியாயிற்று பாருங்கள், இந்த அமைப்பில் அவர்கள் சாஸ்வதமாய் பயணிப்பதைத்தான் நாம் விரும்பவில்லையே.

ரோ : நடுவில் விலகாமல் இருக்க வேண்டும்; ஆனாலும் அது எல்லாருக்குமான கல்வியாய் அமைய வேண்டும், இப்படி ஒரு கல்வி முறையை எவ்வாறு உருவாக்கலாம் என கூறுங்கள்? அறிவு முதிர்ச்சி பெற்றவர்களைக் கொண்டு நீங்கள் நடத்தும் உங்கள் பள்ளியின் கல்விமுறை, தேவைப்படும் பெரிய அளவில் தோதானதாய், செயல்படக்கூடியதாய் இல்லை.

டே : அட, அது ஒத்துவரும். சொல்லப்போனால், இதைப் பற்றிய ஒரு கட்டுரையை சமீபத்தில்தான் எழுதியிருக்கிறேன். என் நண்பனின் செய்தித்தாள் ஒன்றினில் இதைப் பற்றி தெள்ளத் தெளிவாக புரியும்படி இருக்கும்.

கல்விமுறைபற்றி திட்டமிடுபவர்கள் இத்தகைய பிரச்சனைகளைப் பற்றி தெளிவாய் யோசிக்க ஆரம்பித்தாலே ஒழிய, ஒன்றும் நடக்கப் போவதில்லை. ஒருவித இரட்டைச் சிந்தனை போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. பாருங்கள், மேலிடத்தில் இருப்பவர்கள் நடக்கிறது என்று நினைப்பவை எதுவும் நடக்கவில்லை. பாடத்திட்டம் மிகச் சிறந்த ஒன்று என்று அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதில் உள்ளது உள்ளபடி செயல்பாட்டில் இல்லை.

உள்ளூர் கல்லூரிக்குச் சென்று பாருங்கள், ஏறத்தாழ பதினைந்து மைல் தூரத்தில்தானே உள்ளது. அங்கே போய் ஆங்கிலப் பாடம் படிப்பவர்களை நீங்கள் சந்தியுங்கள். அவர்களுக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்ட சில பாடப் புத்தகங்கள் உண்டு. அவை Richard III மற்றும் The Tale of Two Cities என வைத்துக்கொள்ளலாம். எந்த ஒரு மாணவனும் இந்தப் புத்தகங்களை படித்திருக்கவே மாட்டான். அவற்றை பணம் கொடுத்து வாங்கவும் மாட்டார்கள், படிக்கவும் மாட்டார்கள். மாறாக, இவை சார்ந்த சில கட்டுரைகளை கற்பார்கள், தேர்வில் இதை அப்படியே எழுதுவார்கள். பாடத்திட்டம் அமைப்பவர்களோ, தேர்வுத் தாளை திருத்துபவரோ, பாடம் நடத்துபவரோ, இவர்கள் எல்லாம் என்ன நினைத்துக்

கொண்டிருக்கிறார்கள், சொல்லுங்கள் - ஏதோ இந்த மாணவர்கள் எல்லாம் ஆங்கில இலக்கியத்தை கற்பதாக, அப்படி எதுவும் இந்த மாணவர் செய்யாத போதும்! (சிரிக்கிறார்)

ரோ: இதனை பாடத்திட்டம் வகுப்பவர்கள் எப்படிக்கையாளாலாம் என்று நீங்கள் வழி சொல்லுங்களேன்.

டே: நல்லது. இவையெல்லாம் செய்யமுடியும் என தெளிவாகத் தெரியும் பலவற்றையும் செய்யமுடியும். ஒரு எடுத்துக்காட்டை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இப்போது SSLCயில் எத்தனை பேர் தேரமுடியாமல் தவறுகிறார்கள் என்பது தெரியும்தானே. இதனைத் தவிர்க்க, எத்தனை வேண்டுமோ, அல்லது எத்தனை குறைவாக முடிகிறதோ அத்தனை பாடத்தை பிள்ளைகள் எடுத்துப் படிக்க அனுமதிக்கும் முறை வேண்டும். பல்வேறு நிலைகளில் இந்தப் பாடங்களை அவர்கள் பயில வாய்ப்பு தரவேண்டும். அதாவது, அடிப்படைக் கணிதம் அல்லது advanced கணிதம், எதை வேண்டுமோ அதைப் பயிலும் வாய்ப்பு வேண்டும். இந்தப் பாடங்களில் நீங்கள் மதிப்பீடு (grade) தரலாம். ஒரு குழந்தை பள்ளிப்படிப்பை முடிக்கும்போது, மூன்று பாடங்களை படித்திருக்கலாம், ஐந்து படித்திருக்கலாம் ஏன் இரண்டு கூட படித்திருக்கலாம். பல்கலைக்கழகம் சென்று

கணிதம், வேதியியல், இயற்பியல் பயில விரும்பும் ஒரு மாணவன் இப்பாடங்களில் advanced நிலை படிப்பை பள்ளியில் படிக்கலாம். அப்படியெல்லாம் குறிப்பிட்ட குறிக்கோள் எதுவும் இல்லாத மற்றொருவன் மாணவன், இந்தப் பாடங்கள் சார்ந்த புத்திக்கூர்மை இல்லை என்றால், அடிப்படை ஆங்கிலம், அடிப்படை தெலுங்கு, அடிப்படை கணிதம் மற்றும் அடிப்படை சுற்றுப்புறச் சூழலியல் எடுத்து படிக்கட்டுமே. நான்கு C மதிப்பீடுகள் பெறுவான் அவன்.

அரசாங்கம் மக்களைப் பணி அமர்த்தும்போது, உதவியாளர் வேலைக்கு குறைந்தபட்சம் C மதிப்பீடுகளும், பிற உத்யோகங்களுக்கு நான்கு Bக்களும் தேவை என அறிவிக்கலாம். பல்கலைக்கழகம் தனக்கு மூன்று Aக்களோ, ஐந்தோ, பத்தோ, என்ன அதற்கு வேண்டுமோ, அதை நிர்ணயிக்கலாம். அதாவது எல்லோரும் தேர்ச்சி அடைகிறார்கள் ஆனால் வெவ்வேறு நிலைகளில் எனவே, பணிக்கு ஆளமர்த்தும் போது நீங்கள் “SSLC தேர்வாகி விட்டாயா?” எனக் கேட்கவேண்டாம், “எவ்வளவு பெற்றுள்ளாய்?” என்று கேட்டாலே போதும். “என்னால் எழுதப் படிக்க முடியும். தெலுங்கில் Aயும், கணிதத்தில் Bயும் எடுத்துள்ளேன்” என்பது பதிலாக அமையலாம். “சரிதான்! அப்படியென்றால், எங்கள்

நிர்வாகத்தில் எழுத்தர் பணியில் அமரலாம்.” அரசாங்கம் உதவியாளர் பணிக்கு விளம்பரம் செய்யும்போது, எழுதப் படிக்கத் தெரியவேண்டும் என்பதாலேயே SSLC தேவை என அறிவுறுத்துகிறது. சரி, அவருக்கு படிக்கத்தெரிந்திருக்கலாம். அறிவியல் அறிவு எதுவும் வேண்டாமா, ஆண்டவா!

ஹேஸ்டிங்ஸில் உள்ள என் பேத்தி, ஒரு தொழில்நுட்ப பயிற்சிப்பள்ளியில் சேர விருப்பப்படுகிறாள். அவர்களின் தேவை என்ன தெரியுமா, நான்கு Cக்கள் - அபாரம் தானே! நாலே பாடத்தில் தேர்ச்சி, வெறும் ஏதேனும் நாலு பாடத்தில், அவ்வளவுதான். அதுபோல பல்கலைக்கழகத்தில் அவள் நுழைய விரும்பினால், அதற்கான தேவை அதிகப்படியாக இருக்கும். அல்லது குறிப்பிட்ட பாடங்களிலாவது அதிகமான தேர்ச்சிநிலை தேவைப்படும். ஆனால் இங்கேயோ நிலைமை வேறு. ஒவ்வொரு குழந்தையும் SSLC தேற எல்லாப் பாடங்களிலும் தேரவேண்டும் அதுவும் ஒரேயடியாக. மேலும் கவனிக்க வேண்டியது, இங்கே எல்லாப் பாடங்களுமே மிக அதிக பளுவாய் இருக்கின்றன. காரணம் PUC நிலையில் என்ன தேவையோ, அதற்கேற்றபடி இதை முடுக்குவதாய் உள்ளது. PUC நிலை மிக அதிக கனமாய் அதிப்படியாய் உள்ளது. ஏனெனில் பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ளோர் என்ன தேவை என

நினைக்கிறார்களோ, அதற்கேற்றபடி PUC உள்ளது.

இதனால்தான் பலரால் தேரமுடிவதில்லை.

ரோ: டேவிட், உங்கள் பள்ளி அமைந்துள்ள அதே ஊரில் ஒரு முதியோர் கல்வி மையம் துவக்கியதாகக் கேள்விப்பட்டேனே.

டே: அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. ஒரு காலகட்டத்தில், பெற்றோர்கள் சிலர் ஒன்றாகப் படிக்க வந்ததென்னவோ உண்மை. ஆனால் பல காரணங்களுக்காக, அது தோதுப்படவில்லை. வேலையோடு கூட படிப்பதில் பல பல சங்கடம். அதற்குத் தக்கபடியான நேரம் ஒதுக்குவதிலும் எங்களுக்கு அதிக சங்கடம். எல்லாவற்றையும் அப்படியே போட்டுவிட்டு அவர்களால் வந்து படிக்கமுடியவில்லை. கடைசியாக அதனை விட்டுவிட்டோம். அது ஒரு சின்ன துவக்கம் அவ்வளவே. கிராம முதியோர் கல்வி நிலையம் என்றெல்லாம் அதனை பெரிதுபடுத்திக் கூறும் அளவிற்கெல்லாம் சொல்லமுடியாது.

முதியோர் கல்வி பற்றி என்னால் உறுதியாய் ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை. முதியோர் கல்வியில் தொடர்புடைய பலரை அவ்வப்போது சந்திக்கிறேன். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள், ஏன் செய்கிறார்கள், அதன் அடிப்படை என்ன என்றெல்லாம் எப்போதும் கேட்பேன். ஆனால் தெளிவான

பதிலை யாராவது எனக்குச் சொல்லியிருப்பார்களா என்றால் சந்தேகமே! “நாங்கள் கிராமங்களுக்குப் போய் அங்கே முதியவர்களுக்கு படிக்க சொல்லித்தருகிறோம்.” “சரி, ஏன்? எதற்கு?” “ஏனென்றால் படிக்கத் தெரிந்திருப்பது நல்லது, அதனால்”.

ரோ: தங்களின் சூழ்நிலை பற்றிய புரிதலை, படிப்பை அது தரும் என அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கலாம், இல்லையா? Galbraith அப்படித்தானே கருதுகிறார்? இல்லையா?

டே: படிப்பறிவு அதிகம் பயன்தரும் என நான் கருதவில்லை. கல்வியறிவு நிச்சயம் பயன்தரும். முதியோர் கல்வி. என் செல்ல மகளே, ஆனால் எவ்வளவு பெரிய சவால் இது, தெரிகிறதா? என்ன சொல்ல வருகிறேன் புரிகிறதா, யாருக்கு யார் கற்பிக்கப் போகிறார்கள், எங்கே எப்படி, பதில் இருக்கிறதா உன்னிடம்? கல்வி கற்பித்தல் ஒரு நீண்ட காலப் பணி இல்லையா, அதுவும் முதியோருக்கு, அதிலும் கிராமப்புற மக்களுக்கு.

ரோ: “நடுவில் விலகியவர்களுக்கு” (For Drop-Outs) எனும் இலவசப் பள்ளியை அவர்கள் தில்லியில் துவக்கியுள்ளார்களே.

டே: எனக்கு அதைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. நான் வயதானவர்களைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அது

ஒரு விஷயம். அடுத்த விஷயம், அவர்களுக்கு கல்வி
 புகட்டியபின், படிப்பறிவையும் கூடவே தந்தபின், என்னத்தைத்,
 வாசிப்பார்கள், அவர்கள் வாசிக்க என்ன இருக்கிறது என
 யாரேனும் என்னை கேட்கலாம். இரண்டு மிக முக்கிய மக்கள்
 தொடர்புச் சாதனங்கள் - செய்தித்தாளும் வானொலியும்,
 நிச்சயமாக. அங்கேயும் அதே பழைய பல்லவி, மேல்தட்டு
 மக்களின் பல்லவிதான். வானொலியில் வரும் செய்திகளை
 ஒரு சாதாரண கிராமவாசி புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை.
 வாசிக்கத் தெரிந்தாலும், செய்தித்தாளை படித்து புரிந்து
 கொள்ளவும் முடிவதில்லை. கன்னடத்திலோ தெலுங்கிலோ
 இந்தியிலோ ஒலிபரப்பப்படும் செய்தித் துணுக்குகளை
 (bulletins) கேட்டால், ஒரு வார்த்தையும் உங்களுக்குப்
 புரியாது. இந்தியாவில் உள்ள வானொலிப் பெட்டிகள்
 எத்தனை என நாம் யோசித்தால், அவை எல்லாம் சினிமா
 படப்பாடல்களையே ஒலிக்கின்றன. செய்திகள் கேட்க மிகவும்
 சொர்ப்பமாகவே பயன்படுகின்றன. ஏனெனில், செய்திகள்
 புரிவதில்லை. அதே கதிதான் செய்தித்தாளுக்கும்! என்
 சமையல்காரம்மா தெலுங்கு செய்திகளை நான் வாசித்துக்
 காண்பித்தால், ஒரு வார்த்தைகூட அதில் புரியவில்லை
 என்கிறார்!

ரோ: உங்களுடைய குழந்தைகள் யாருக்காவது தங்களுடைய சூழலைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு அதிகரித்துள்ளதா? அதாவது, எவ்வகையில் எல்லாம் அதை மேம்படுத்தலாம் என்ற ரீதியில்.

டே: நிச்சயமாக, ஆமாம். கட்டாயம் அதிகரித்துள்ளது. தங்களின் அமைப்பைப்பற்றி மேலும் மேலும் விழிப்புடையவர்களான ஆகிறார்கள். அது சுரண்டப்படுவது பற்றியும் புரிகிறது. ஒரு சின்ன உதாரணம்: கிராமப்புறத்தில் வசிப்பவர்கள் வீடு கட்ட அரசு மாணியம், கடன் தருகிறது. அதற்கான உரிய தாள்களில் கையெழுத்திட்டு அனுமதி வழங்கும் அதிகாரிகளுக்கு அதில் கிட்டதட்ட 20 சதவீதம் தர வேண்டியுள்ளது. ஆயிரம் ரூபாய் கடன் பெற, இருநூறு ரூபாய் அழவேண்டியுள்ளது. அட, நமக்கெல்லாம் இது சர்வ சாதாரணம் என்று தோன்றலாம். ஆனால் இதைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு கிராம மக்களிடையே அதிகரிக்கிறது. மேலும் கிராமப்புற முதியவர்களின் எண்ண ஓட்டத்திலிருந்த மதத்தின் தாக்கம் இளைஞர்களிடம் மறைந்து கொண்டே வருகிறது.

ரோ: குழந்தைகளுக்கும் பெற்றோர்க்கும் இடையேயான சிக்கல்கள் ஏதேனும் உருவாகிறதா?

டே: ஆமாம், இயற்கைதானே அது! ஒரு குழந்தைக்கு கல்வி கற்பிக்க ஆரம்பித்த உடனேயே, அதன் கிராமச் சூழலிலிந்து

விலக்கி வைக்க ஆரம்பிக்கிறோம், அதன் பெற்றோரிடமிருந்தும்
கூட. ஆனால் அவர்களுக்கோ அந்தக் கிராமம்தான் உலகமே!
குழந்தையின் உலகம் மொகன்சதாரோவிலிருந்து
ஹரப்பாவிலிருந்து விரிந்து கொண்டே போகிறது -
அமெரிக்காவிற்கு, க்ரீன்லாந்திற்கு என்று. எனவே, இது
அவர்களின் பெற்றோரின் பார்வையிலிருந்து சுத்தமாய் வேறான
ஒன்று. குழந்தைகள் மதம், பால், சுரண்டல், அரசியல், மேலும்
என்னென்ன தெரியுமோ, எல்லாவற்றையும் பற்றி
கலந்துரையாடுவதால், கிராமத்தில் இருந்துவரும் பல
நம்பிக்கைகள் பற்றி கேள்வி எழுப்புகிறார்கள்.
எடுத்துக்காட்டிற்கு மதம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளைப் பற்றி.
அதனால் நிச்சயம், ஆமாம் - பெற்றோருக்கும்
பிள்ளைகளுக்குமிடையே வெகுவாக மோதல்கள் எழுகின்றன.

ரோ: அவர்களில் யாரேனும் உங்களிடம் வருவதை தடுத்து
நிறுத்தியிருக்கிறார்களா?

டே: இல்லை, யாருமில்லை, இதுவரை இல்லை. என்னிடம்
பயிலவிடும் காலம் அதிகமாக ஆக அவர்கள் செய்வதைத்
தடுப்பதும் கடினமாகிக் கொண்டேபோகும். பெண் பிள்ளைகள்
திருமணத்தைத் தள்ளிப் போட்டுக்கொண்டே போகிறார்கள்
எனத் தோன்றுகிறது. சிலர் பதினெட்டு பத்தொன்பது
வயதுடையவர்கள், ஒரு மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னமேயே

கல்யாணம் ஆகியிருக்க வேண்டுமே, ஆனால் அவர்களோ
 பட்டம் வாங்குவதில் முனைப்பாய் இருக்கிறார்கள். எனவே,
 தங்களளவில் வெற்றிபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நிறைய
 நல்ல மாற்றங்களைக் காண்கிறேன்..... ஆம். உங்களுக்கு
 மாற்றம் ஒன்றை சுட்டிக் காட்டுகிறேன். நான் பள்ளி
 தொடங்கியபோது எல்லாப் பெற்றோரும் குழந்தைகளை
 அவ்வப்போது உதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்போதோ,
 ஒரே ஒருத்தர்தான் அடிக்கிறார், அதுவும் குடித்திருந்தால்
 மட்டுமே! என்மட்டில் இது ஒரு மாற்றமாய், ஒருபடி மேலாய்
 தோன்றுகிறது. என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்றால்,
 மாற்றங்கள் நிச்சயம் நிகழ்கின்றன. அது நல்லது அல்லது
 கெட்டது என்பது அவரவர் பார்வையை பொருத்தது. முன்பு
 இருந்ததைவிட இப்போது பதினைந்து வயது இளைஞனின்
 குரல் குடும்ப விவகாரங்களில் அதிகம் ஒலிக்கிறது.
 பெற்றோர்கள் அவர்களிடம் அறிவுப்பூர்வமான
 வழிகாட்டுதல்களை எதிர்நோக்குகிறார்கள். அதற்காக
 இவர்களும் மெனக்கெடுகிறார்கள். தங்கள் பெற்றோர்கள் பணம்
 சேமிக்க உதவுகிறார்கள். அதிகம் குடிபழக்கத்துக்கு
 ஆளாகாமல் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். கழனி விவகாரங்கள்,
 ஊர் விவகாரங்கள் என பலவற்றிற்கான தீர்வுகளை
 யோசிக்கிறார்கள்.

ரோ: பொருள் ரீதியான வளர்ச்சி இல்லாவிட்டால், மக்கள் பள்ளிக்குச் செல்லமாட்டார்கள் என்ற கல்வி பற்றிய ஒரு எண்ணப்போக்கு சமீபகாலமாக நிலவுகிறதே. உங்கள் பிள்ளைகளிடம் இது ஒரு உந்துதலாக இருக்கிறதா, துறுப்பாக செயல்படுகிறதா?

டே: நான் ஒன்றை ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும். பிள்ளைகளை பள்ளிக்கு அனுப்புவதற்கு பதிலாக ஆடு மேய்க்கச் சொல்லும் பெற்றோருக்கு நான் கொஞ்சம் தூண்டில் போட்டிருக்கிறேன். உங்கள் குழந்தை பள்ளிக்கு வந்தால், அவனுக்கு ஒரு நல்ல வேலை கிடைக்கும். அப்புறம் நீங்கள் இவ்வளவு கடுமையாக உழைக்க வேண்டியிருக்காது என்றெல்லாம் பேசியிருக்கிறேன். தேனொழுகும் பேச்சுதான், ஒப்புக்கொள்கிறேன். அவர்களே கல்லாதவர்கள், எனவே மேம்பட்ட வாழ்வைத் தரும் ஒன்றாகத்தான் கல்வியை நினைக்கிறார்கள்.

ரோ: நல்ல தரமான வாழ்க்கையை நிர்மாணிக்க ஒரு சாத்தியக் கூற்றை அவர்கள் நோக்குகிறார்களா? குழந்தைகளின் சிந்தனை முறையில் ஒரு பாகமா அது இப்போது?

டே: குழந்தைகளுக்கு இந்த சாத்தியம் புலப்படுகிறது. உங்கள் கேள்வி பெற்றோர்கள் குறித்தது என நினைக்கிறேன். கட்டாயமாக, அவர்களின் எந்தவொரு செய்கையை

நோக்குவதிலும் இது வெளிப்படுகிறது. கலையை ரசித்தல் என்பதை அவர்களின் பெற்றோர் கேள்விப்பட்டதே கூட கிடையாது. ஷேக்ஸ்பியரை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், மர வேலைப்பாடு செய்வது, களிமண்ணால் விணைவது, அல்லது நாடகக்கலை, வளர்த்தல், அல்லது ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி கலந்துரையாடுவது ... புதுப்புது அறிவுப்பர்வமான அனுபவங்கள் என மேன்மேலும், பலவற்றை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். என் கருத்தில், இவை எல்லாம் அவர்களுக்கு கிளர்ச்சி தருகின்றன.

ரோ: டேவிட், தொடக்கத்திலிருந்தே, நீங்கள் மொழிகளைக் கற்பது பற்றி, வாசித்தல் பற்றி மிகவும் வலியுறுத்தி வருகிறீர்கள்.

டே: ஆமாம், கல்வியில் மிக முக்கியமானதே பிறரோடு தொடர்பு கொள்ள உதவுவதுதானே. ஒரு பிள்ளைக்கு வாசிக்க சொல்லித்தந்ததோடு, கற்றல் எவ்வாறென்று கற்றுக்கொடுத்ததோடு உங்கள் வேலை முடிந்தது. மூன்றாவது வேலை மெய்யாகவே என்ன தெரியுமா? அவனை தானாகக் கற்கத் தூண்டுவது, அவ்வளவே. அவனால் படிக்க முடியுமானால், தானாக எதையாவது படிக்க தூண்டப்பட்டுவிட்டால், அப்புறம் என்ன! சுமாராகக் கற்ற

ஒருவன் எதை எல்லாம் வேண்டுமோ, அதை படித்துத் தெரிந்துக்கொள்ள முடியுமே.

ரோ: அதனால்தான் அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்றுத் தந்தீர்களா?

டே: ஓரளவுக்கு சரி. கவனித்தீர்களென்றால், தாய்மொழி வழியில் கல்வி புகட்டும் பள்ளிகள் யாவும் ஆங்கிலம் கற்பிக்கின்றன. வாரத்தில் ஒரு வகுப்போ என்னவோதான் ஆங்கிலம் பயில்வதால், அதில் அவர்கள் புலமை பெருவதில்லை. உங்களுக்குத் தெரியும். குழந்தைகளுக்கான புத்தகங்கள் ஆங்கில மொழியில் பெருவாரியாக உள்ளன. புவியியல் சம்பந்தமாக வரலாறு பற்றி புவியறிவியல், அஞ்சல் தலை சேகரிப்பு எப்படியென, மின்னணுவியல் பற்றி. இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். கேட்கும் தலைப்பில் ஐம்பது அல்லது நூறு வெவ்வேறு புத்தகங்கள் இருக்கும். பணம் தான் ஒரே தேவை. தெலுங்கிலோ, ஏன் கன்னடத்திலோகூட இதுபோன்ற புத்தகங்கள் இல்லை. ஆங்கிலத்தை சரளமாக படிக்க இயலாத ஒரு குழந்தை, விசாலமான கல்வியறிவு பெற முடியாது. ஏனென்றால், அதற்கு தேவையான புத்தகங்கள் இல்லை. இதுதான் என் கருத்து. எனவே மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலம் கட்டாயம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என நான் கருதினேன்.

மாறாக, ஆங்கிலவழிக் கல்வி பயிலும் குழந்தைகள், இந்திய மொழி எதையும் ஓரளவு சொல்லிக் கொள்ளும்படியான புலமை பெறும் அளவுக்கு கற்பதில்லை. எனவே ஆங்கிலமொழி மாணவர்கள் இந்திய கலாச்சாரத்திலிருந்து சுத்தமாய் தனிமைப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு மேற்கத்திய கலாச்சாரமும் கைவருவதில்லை. எனிட் ப்ளைடன், பாப் கலாச்சாரம், ஒருவித கோமாளிக் கூத்தாய் ஒரு கலாச்சாரம், சொல்லிக் கொள்ளும்படி எதுவும் கிடையாது. கலாச்சாரப் புரிதலை ஏற்படுத்துவதில் மொழியின் பங்கு இன்றியமையாதது, இல்லையா? ஒரு இந்திய மொழியைக் கற்கவில்லை என்றால், இந்தியாவைப் பற்றி எதையும் பெரிதாகத் தெரிந்து கொள்ள இயலாமல் போய்விடும்.

ரோ : நீங்கள் எழுதியுள்ள ஆங்கில புத்தகங்கள் அதிக கட்டமைப்புடையதாய் உள்ளதே, இல்லையா?

டே: சரிதான், அவை சந்தையில் விற்பனைக்காக எழுதப்பட்டவை. அப்படி அவை இல்லாவிட்டால், ஒருவரும் அதை படிக்கமாட்டார்கள். அல்லது பரிந்துரைக்க மாட்டார்கள். ஒரு பள்ளியும் உங்கள் புத்தகங்களை பரிந்துரை செய்யவில்லை என்றால், அப்புறம் பதிப்பகத்தார் அவற்றை சந்தையிலிருந்து தூக்கிவிடுவார்களே. எனவே, அப்படி எழுதவேண்டிய கட்டாயத்தில் நான் உள்ளேன். அவை

எல்லாம் எப்போதும் சமரசம்தான். நீங்கள் எழுத விரும்பும் வகையிலான புத்தகத்தை உங்களால் எழுதவே முடியாது, ஏனெனில் யாரும் அதை வாங்கமாட்டார்கள். ஒரு காலத்தில் நான் விருப்பப்பட்ட வகையிலேயே சில புத்தகங்களை எழுதியிருக்கிறேன். அறிவியல் புத்தகங்கள் அவை. சாதாரண அறிவியல் புத்தகங்கள்போல அவை இல்லாததாலோ என்னவோ, அவையெல்லாம் சரியாக விற்பனையாகவில்லை.

ரோ: என்ன மாதிரியானவை?

டே: ம்ம்..... விளக்குகிறேன். அப்புத்தகங்களில் பற்பல திறந்தமுனைக் கேள்விகள் (open ended questions) இருக்கும். ஒரு சராசரி அறிவியல் புத்தகம் எப்படி இருக்கும் என உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே. ஒரு பக்கம் தவளையின் படம் போட்டிருப்பார்கள். “ஒரு தவளைக்கு நான்கு கால்கள், ஒரு நீளமான நாக்கு இருக்கும், ஒரு பூச்சியை பிடித்துத் தின்னும்”. அடுத்த பக்கத்தில், ஒரு தவளைக்கு ____ கால்கள் இருக்கும், குழந்தை அந்த கோடிட்ட இடத்தை நிரப்பும். தான் எதையோ சாதித்துவிட்டதாய் நினைத்துக்கொண்டு அக்குழந்தை அடுத்த பக்கத்திற்குத் தாவிவிடும். அந்தவகை புத்தகங்களிலிருந்து என்னுடையதோ மாறுபட்டவை! அவற்றில் குழந்தைகளையே கண்டுபிடிக்கும்படி செய்திருப்பேன் - கூர்ந்து கவனிக்கச் சொல்லியிருப்பேன், கவனித்தவற்றை பதிவு செய்யும்படி என

எத்தனையோ இப்படி அடுக்கலாம். பின்னர், அவர்கள் கண்ணுற்றவற்றையும், பதிவு செய்தவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அறிவியலில் பொதுவாக, பல காரணிகள் இருக்கும். அவற்றோடு தொடர்புடைய மாறிகள் (variables) பலவாக இருக்கும். இப்போதெல்லாம் கற்றலில் “சரியான விடை” தருவதுதான் ஏதோ பெரிய விஷயம். என்னுடைய புத்தகங்களோ சரியான விடை தருவதற்கு பதில், மேலும் பல திறந்தமுனை கேள்விகளை, கருத்துக்களை முன்வைக்ககின்றன. இவை எல்லாம் முளையை கசக்கும் கலந்துரையாடலுக்கு வழிவகுக்கின்றன. அதனாலேயே என்னுடைய புத்தகங்கள் விரும்பப்படவில்லை எனலாம்.

ரோ: ஆனால் கலந்துரையாட அறிவுப்புர்வமானவர்கள் தேவையாயிற்றே?

டே: சரிதான். குழந்தைகள் அறிவாளிகள். குழந்தைகளோடு கலந்து பேச முடியும்.

ரோ: அதற்கு, உங்களுடைய பள்ளி ஆசிரியர்களும் என்ன சொல்லவேண்டும் என்பதை அறிந்தவர்களாக, உணர்வுப்புர்வமானவர்களாக இருக்க வேண்டுமே.

டே: ஆமாம், ஆசிரியர்கள் புரிந்து கொள்பவராக இருந்தால் ஆவசியம். எப்படித் தெரியுமா அது, இப்படிச் சொல்லலாம்.

ஆசிரியர்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டும். அவர்கள் கற்றவர்களாக இருப்பது அவசியம். ஆம், அவர்களுக்குக் கற்பித்தல் அவசியம். மெய்யான கல்வியறிவு நமக்குக் கிடைக்காததற்கான காரணமே, அப்படி செய்யாததுதான்.

ரோ: கற்பிக்கும் கருவி (teaching machine), மற்றும் அதுபோன்றவற்றை மக்கள் நாடுகிறார்களே, அதனால்தானோ?

டே: நல்ல யோசனைதான் என்று கருதுகிறேன். ஆனால் ஒன்று புரியவில்லை, அதாவது, எங்கே இவற்றை வைக்கப்போகிறோம் - 100 மில்லியன் மாணவர்கள், இந்தியாவில் தற்போது இருக்கிறார்கள், ஆசிரியர்களைவிட.

ரோ: வானொலியால் ஆகக்கூடியது பற்றி?

டே: குழந்தைகளிடமும் பள்ளிகளிலும் வானொலிப்பெட்டி கிடையாது, ஒன்று. இந்த நாட்டிலேயே மிகவும் புகழ்வாய்ந்த நிலையத்திற்கு ஒருமுறை போனது நினைவுக்கு வருகிறது. அங்கே தொலைக்காட்சியின் பயன்பாடு பற்றிய ஒரு நிகழ்வு அது. தொலைக்காட்சி பற்றிய என்னுடைய காட்டமான அபிப்பிராயத்தை அங்கே பகிர்ந்துகொண்டேன். பாருங்கள், கல்வி புகட்டுதலுக்கு ஊட்டம் தரும் ஒரு சாதனமாக மட்டுமே அது அமையமுடியும். டில்லியில் ஒரு தொலைக்காட்சி நிலையம் உங்களிடம் உள்ளது என வைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஒரொரு வகுப்பிற்கும் ஒருநாளில் ஒரு மணிநேரம் அதன்மூலம் கற்பிக்கலாம் என்றால், அப்போதுகூட பத்து மணி நேரம்தானே நம்மிடம் உள்ளது, ஒரு வகுப்பிற்கு ஒரு மணிநேரம் மட்டுமே ஒதுக்க முடியும். குழந்தைகள் என்னதான் செய்வார்கள்? எனவே வளம் சேர்க்கும் நிகழ்ச்சிகளைத் தருவதைத் தாண்டி அதனால் ஒன்றும் செய்யலாகாது.

பனிக்கரடி, ஆழ்கடலின் இயற்கை அழகு, மின்னணு இயந்திரங்களைப் பற்றிய வியத்தகு படங்கள் நிச்சயம் தொலைக்காட்சி மூலம் உங்களுக்கு கிடைக்கும். மக்களும் இவற்றை ஏதோ மகோன்னதமான நிகழ்ச்சிகள் என நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் இவற்றிலிருந்தெல்லாம் நீங்கள் உண்மையில் கற்றுக்கொள்வதில்லை, ஏனெனில் அது முழுக்கவும் உயிர்ப்பற்றது (passive). கற்றல் அல்லவே அது. கற்றல் என்பது உயிர்ப்புடைய செயல். தொலைக்காட்சி என்பதோ ஒரு passive ஊடகம். மேலும் இதில்தான் அபாயமே புதைந்துள்ளது. நீங்கள் தொலைக்காட்சியிலிருந்து கற்றுக்கொண்டதாய் நினைத்துக்கொள்கிறீர்கள், உண்மையில் ஒன்றையுமே அதிலிருந்து கல்லாதபோதும்!

ரோ: சுற்றுப்புறச் சூழல் பாடம் பற்றி பிறரது பேச்சுக்களை ஒப்பிடும்போது, இதுபற்றிய தங்களது கொள்கைகள் மிகவும்

பரந்துபட்டதாய் உள்ளன என எனக்குத் தோன்றுகிறது, டேவிட். இது பற்றி தாங்கள் புத்தகங்கள் எழுதியுள்ளீர்கள், இல்லையா?

டே: ஆமாம். சுற்றுப்புறச் சூழலியல் பற்றி சில புத்தகங்களை குழந்தைகளுக்காக எழுதியுள்ளேன். அவையும் சொல்லிக்கொள்ளும்படி வரவேற்பைப் பெறவில்லை. ஏன் தெரியுமா? இப்புத்தகங்கள் குழந்தைகளை சுற்றுப்புறச் சூழலை படிக்குமாறு பணிக்கிறது. ஆனால், ஆசிரியர்களோ குழந்தைகள் சுற்றுப்புறச் சூழலை படிப்பதை விரும்புவதில்லை. மாறாக, அவர்களின் தேவை எல்லாம் புத்தகத்தில் உள்ளவற்றை அப்படியே மனப்பாடம் செய்வதைத்தான்.

நான் உங்களுடன் ஒன்றைப் பகிர்ந்துகொள்கிறேன். ஆசிரியர்கள், அதுவும் நல்ல ஆசிரியர்கள் என்று கருதப்பட்டுபவர்கள் எப்படியெல்லாம் ஒரு பாடப்புத்தகத்தை பாழாக்கமுடியும் என்பது பற்றி. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் டெல்லி வந்திருந்தேன். “என்னுடைய தோழி ஒருவர் இங்கே உள்ள பள்ளியில் பாடம் கற்பிக்கிறார். மேலும் நீங்கள் எழுதிய பாடப் புத்தகங்களையே அவர்கள் உபயோகிக்கிறார்கள். உங்களிடம் அதுபற்றி பேச அவர் விரும்புகிறார்,” என்றார் என் நண்பர் ஒருவர். சரி, அவரை அழைத்து வாருங்கள், என பதிலளித்தேன். காலை

உணவருந்த வந்திருந்தார் என நினைக்கிறேன். “உங்கள் பள்ளியில் என்ன செய்கிறீர்கள் என முதலில் கூறுங்கள்,” என்றேன் நான்.

புத்தகத்தைப் பிரித்தேன். மரங்களைப் பற்றிய பக்கம் எதேச்சையாய் கண்ணில் பட்டது. “நீங்கள் பள்ளிக்குச் செல்லும் வழியில் எத்தனை வித மரங்களைப் பார்க்கிறீர்கள்? அவற்றில் ஏதேனும் சிலவற்றின் பேர் தெரியுமா உங்களுக்கு? அவற்றில் உள்ள இலைகளை கவனித்திருக்கிறீர்களா? உங்கள் ஏட்டில் அவற்றை வரையுங்களேன்” எனும் ரீதியில் அது எழுதப்பட்டிருக்கும். “உங்கள் வகுப்பில் நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? என்ன செய்ய வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது?” என நான் அவரைக் கேட்டேன். அந்த ஆசிரியையின் பதில் இதோ, “நான் புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்து ‘மரங்கள். எத்தனை மரங்களை நீங்கள் பார்க்க முடியும்?’ என வாசிப்பேன். இப்படி அடுத்தடுத்து போய்க்கொண்டே இருப்பேன். பின்னர் கரும்பலகையில் மரங்களின் பெயர்களை எழுதுவேன், பிள்ளைகளும் தங்கள் பயிற்சிப் புத்தகத்தில் அவற்றை எழுதிக்கொள்வார்கள். அப்புறம் அவற்றை படிப்பார்கள். அடுத்த நாள், அவர்களிடம் என்னென்ன மரங்கள் தெரியும் என நான் கேட்பேன்”. என்ன சொல்வதென்று புரியவில்லை. அது டெல்லியின் ஒரு சிறந்த

பள்ளி. இந்த நிலையில் மற்ற பள்ளிகளின் கதி என்ன, அங்கே என்ன நடக்கிறது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

சுற்றுப்புறச் சூழல் பற்றிய அறிவு மிக முக்கியம். நகர்ப்புறத்தின் சுற்றுப்புறம் பற்றி யாரும் ஆராய்வதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. “நீங்கள் வீட்டிற்குச் செல்லும் வழியில் எந்தெந்த விதமான கடைகண்ணிகளை பார்க்கிறீர்கள்? சைக்கிள் ரிக்ஷாவிலோ, எதிலோ நீங்கள் வீடு திரும்பும்போது?” என்று நீங்கள் குழந்தைகளை வினவுங்களேன். அவர்களால் அதற்கு பதில் சொல்ல முடியாது. நகர்ப்புற சுற்றுச்சூழல் பற்றியோ வேறெதுவுமோ அல்லது கிராமப்புறச் சூழல் பற்றியோ, எதுவுமே அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

ரோ: இப்படியான சூழலில், இங்குள்ள நிலை சுகமாய் இல்லை. சொல்லிக்கொள்ளும்படியாய் இல்லை, ரொம்ப சோபையாய் உள்ளது. இந்நிலைமையில் மாற்றம் எங்கே உருவாகும்?

டே: இதற்கான விடை என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது. ஒன்றை மட்டும் சொல்லலாம். மிகச் சிறந்த கல்வி என நான் நினைப்பதை உருவாக்க, என் குக்கிராமத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு என்னால் ஆனமட்டும் முயல்வேன். என்னுடைய பின்னணியுடன், என்னுடைய பதனப்பட்ட மனநிலையுடன்

என்னால் தரமுடியாத விடையை ஒருவேளை கல்வி பயின்ற சில குழந்தைகள் தரலாம். சுதந்திரமாக கல்வி பயின்ற அந்தச் சில குழந்தைகள், பயமறியாமல் பயின்ற அவர்கள், போட்டாபோட்டி போடாத அவர்கள், விழிப்புணர்வு மிக்க அந்தச்சிலர் தீர்வு காணலாம்.

தமிழாக்கம் : முனைவர். உத்ரா துரைராஜன்
துறைத் தலைவி, இயற்பியல் துறை, வைணவக் கல்லூரி, சென்னை

uthra_13@yahoo.com

குறிப்பு :

கல்வி பற்றிய என்னுடைய சொந்த கருத்துக்களையோ அல்லது இந்தப் பேட்டி என்னில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையோ, இந்த மொழிபெயர்ப்பில் கலக்காமல், இதனை ஒரு உண்மையான மொழிபெயர்ப்பாக (faithful translation) வைத்திருக்க முடிந்தவரை முயன்றிருக்கிறேன். அக்காலக் கல்விமுறை, சோதனைக் கல்விமுறை ஆகியவற்றை தமிழில் ஆவணப்படுத்தும் என் சிறு முயற்சி இது. கல்விமுறை, அதன் வளர்ச்சி, வரலாறு பற்றி ஆவலாய் அறிந்துகொள்ள விரும்பும் பல ஆசிரியர்களுக்கும், ஆர்வலர்களுக்கும் இது பயன்படும் என்று நம்புகிறேன்.

- உத்ரா
